

ΠΩΣ ΒΛΕΠΕΙ Ο ΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ;

Με πιο πρόσφατη την «ακτινογραφία» του ενθέτου «Travel» των «New York Times» στα indie ήθη των παροικούντων την πλατεία Καρύτση, η Αθήνα έχει κερδίσει μέσα στους τρεις τελευταίους μήνες πληθιάδα αναφορών στον διεθνή Τύπο. Κι αυτό από μόνο του είναι, αν όχι θέμα, τουλάχιστον απορίας άξιον

• Κείμενο: ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΟΥΡΟΥΣΗΣ

Ο

Ι ΦΟΡΕΣ ΠΟΥ Η Ελλάδα έχει απασχολήσει την υφήλιο για καλό δεν είναι πολλές. Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς; Την κατάρα του δίπολου greek mousaka-sounvlaki, την Έλενα Ναθαναήλ ως ξεναγό στην «Επιχείρηση Απόλλων» ή μήπως την Αν -«στάσου μύγδαλα»- Λόμπεργκ στο «Κορίτσια στον ήλιο»; Ας μην είμαστε όμως άδικοι. Υπήρξαν και καλές στιγμές. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες ας πούμε, το 2004, αλλά και πάλι ένα μικροσκανδαλάκι -altius, fortius, citius- τόσο δα το εξαγάγαμε, έτσι για να σπάσει την αφεγάδιαστη (α)καλατραβίστικη εικόνα μας. Η αλήθεια είναι πως το 2004 ο παγκόσμιος Τύπος, ορμώμενος από τη διεξαγωγή της Ολυμπιάδας στη γενέτειρά της έπειτα από 108 χρόνια, έδειξε θερμό ενδιαφέρον για τη χώρα του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη, του κρασιού απ' το βαρέλι, των σταρ που χτυπιούνται σαν τα κταπόδια για μια καριέρα στο εξωτερικό κ.λπ. κ.λπ. Από τότε μας έμεινε κληρονομιά εκείνο το περιβόητο greek chic, που άρχισε όμως γρήγορα να αχνοσβάνει μαζί με τη σήμανση των ολυμπιακών λωρίδων κυκλοφορίας στην Κηφισιάς και στην παραλιακή.

ΚΑΙ ΝΑ ΠΟΥ Η μπότα του «ξένου κατακτητή» έρχεται να πατήσει πάλι τ' αγασμένα χώματα της πατρίδας μας όχι με επεκτατικούς σκοπούς, αλλά για να διτουλάχιστον την Αθήνα με μια προχώματιά, που θα την εξαγνίσει διά παντός από τους φολκλορικούς δαίμονες που την κατατρέχουν δεκαετίες τώρα. Τον χορό του Ζαλόγγου άρχισε να σέρνει το «Style Magazine» των «New York Times», παραχωρώντας μία ολόκληρη σελίδα του στο «Ξαναζωντάνεμα της Αθήνας» με αφορμή τα εγκαίνια του Νέου Μουσείου της Ακρόπολης. Γιατί μπορεί εντός των συνόρων το αρχιτεκτονικό πόνημα του Μπερνάρ Τσουμί να χαρακτηρίστηκε «πολυγωνικό κουτί» ή να παρομοιάστηκε ατυχώς ακόμη και με ιπτάμενο δίσκο, ωστόσο για τη συντάκτρια του άρθρου Μόνικα Κεμισούροφ η ολοκλήρωση του συγκεκρι-

μένου μεγαλόπνοου project λαμβάνει σημασία συμβολική, αναβαπτίζοντας την ελληνική πρωτεύουσα σε μια πόλη που δεν έχει μόνο αρχαία απομεινάρια, σανδάλια και χλαμύδες, αλλά και μια ζώσα, σύγχρονη και με μπόλικο hype κουλτούρας.

ΟΧΙ ΟΤΙ ΔΗΛΑΔΗ η χλαμύδα δεν παραμένει ένα εμβληματικό εξαγωγίμο προϊόν του τόπου μας. Δεν πάει άλλωστε πολύς καιρός από την κυκλοφορία του καλοκαιρινού τεύχους του περιοδικού «Intelligent Life» (του lifestyle απογόνου του σοβαρού «Economist»), όπου φιλοξενείται εκτενέστατο αφιέρωμα στις πτυχώσεις και στον τρόπο με τον οποίο αυτές επηρεάζουν τη μόδα μέχρι σήμερα. Όπως είναι αναμενόμενο, στο εκτενές αφιέρωμα στην αρχαιοελληνική «haute couture» φιλοξενού-

1. Η συντάκτρια των New York Times όχι μόνο παρείσφρασε στα σπλάχνα της indie αθηναϊκής κοινότητας, αλλήλ κατάφερε μέχρι και να γίνει η ίδια θέμα σε εγχώριο περιοδικό. 2. Το «Style Magazine» των «NY Times» ξανακαλύπτει την Αθήνα με αφορμή το Νέο Μουσείο Ακρόπολης. 3. «Ματόχαντρα», θερινά σινεμά και μια φοιτηκή πινελιά στο αφιέρωμα του «Time». 4. Το περιοδικό «Pop» εστιάζει στην άνθηση των γκαλερί και στην πληθώρα των εκθέσεων τέχνης στην Αθήνα

νται άξιοι εκπρόσωποι του γένους μας - από τον πνίοχο των Δελφών μέχρι τη Σοφία Κοκοσαλάκη. Κι ενώ έχω αρχίσει να φουσκώνω από εθνική περηφάνια με τα τόσα πολλά κολακευτικά για τη ράτσα μας σχόλια, έρχεται το τεύχος του περιοδικού «Time» της 23ης Νοεμβρίου 2009, για να μου θυμίσει πως η γνώμη των αλλοδαπών για την ημεδαπή παραμένει κάπως συγχυσιμένη (ή είμαστε τόσο πολυμορφικοί που τους έχουμε μπερδέψει τους σύγχρονους Πausανίες που έρχονται στο Ελλάδα για να κάνουν ταξιδιωτικό ρεπορτάζ).

TΟ «TIME» ΑΦΙΕΡΩΝΕΙ τη στήλη του «Global Adviser» στην Αθήνα, αναφέροντας με στόμφο διθυράμβου και διάθεση μελιστάλαχτου άρλεκιν πως όταν ο ήλιος φωτίζει τον ιερό βράχο της Ακρόπολης, πολλές άλλες μητροπόλεις απλώς μένουν στη σκιά. Βεβαίως, εδώ το σύνδρομο «λίγο κρασί, λίγο θάλασσα και τ' αγόρι μου» έχει προσβάλει τον Τζο Λέναν, ο οποίος μοιάζει ενθουσιασμένος ανακαλύπτοντας τα «Anafiotika», το «Mount Lycabettus» αλλά και τα «Matia Charms», κατά κόσμον ματόχαντρα. Το συγκεκριμένο άρθρο είναι περισσότερο χρηστικό, προσπαθώντας να ισορροπήσει ανάμεσα στον «τουρίστα syrtaki» και στον ταξιδιώτη με τάχα μου κοσμοπολίτικο attitude (μη νομίσετε, στο «Σινέ Θησείο» και στο Γκάζι τους στέλνει τους ανθρώπους, άντε μέχρι την Αίγινα). Εκεί λοιπόν που είμαστε πάνω στο δελφίνι και πλατσουρίζουμε ξέγνοιαστοι με καπέλο Μανταλέ-

νας διαπλέοντας τον Αργοσαρωνικό, το περιοδικό «Pop» έρχεται με το δημοσίευσμά του να μας στείλει ακόμη μακρύτερα, στην Υδρα, εκθειάζοντας το νέο project του Δάκη Ιωάννου στο νησί. Πραγματικό ερέθισμα για την Άννα Πίρες προκειμένου να καταπαστεί με την Αθήνα στέκονται τα πρόσφατα εγκαίνια της Gagosian Gallery στο Κολωνάκι. Αναφέρει χαρακτηριστικά πως όπου πηγαίνει ο Larry Gagosian, οι άλλοι απλώς ακολουθούν. Μάλιστα η Αθήνα, που εδώ λανσάρεται ως το καλύτερα κρυμμένο μυστικό της τέχνης, αποκτά τις δάφνες μιας πόλης με έντονη καλλιτεχνική δραστηριότητα, ένα Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης υπό κατασκευή και έναν διαρκώς αυξανόμενο αριθμό σημαντικών συλλεκτών τέχνης. Στο άρθρο γίνεται εκτενής αναφορά στην έκθεση ReMar2, στις εκθέσεις των γκαλερί The Breeder Project, Bernier-Eliades και Rebecca Camhi, ενώ η δημοσιογράφος επιχειρεί μια αναδρομή από το 2.500 π.Χ., όταν Κεραμικός και Μεταξουργείο αποτελούσαν την έδρα των κεραμέων, μέχρι τη σύγχρονη εποχή, οπότε τη χαρακτηρίζει ως «Συνοικία των κόκκινων φαναριών» της Αθήνας, που όμως βρίσκει νέο βηματισμό. Το ίδιο υπαινίσσεται και για την Ακρόπολη, που χάρη στο νέο της μουσείο ξαναθέτει την Αθήνα στο επίκεντρο του διεθνούς ενδιαφέροντος.

ΚΙ ΕΚΕΙ ΠΟΥ η μοντερνιά, η μεταμοντερνιά, η τέχνη, η αλήθεια και το δήθεν μου 'χαν πάρει τα μυαλά για την πόλη που ουκ ολίγες φορές φτύνω

ξεδιάντροπα κι ήθελα να βγω γυμνός να τρέξω για προσκύνημα στη Χίρρας Gallery ενώ στο μυαλό μου επαναλαμβάνόταν σε echo η φωνή της Βέμπο να τραγουδά «Λόντρα, Παρίσι, Νιου Γιορκ, Βουδαπέστη και Βιέννη μπρος στην Αθήνα καμιά, μα καμιά σας δεν βγαίνει», σκόνταψα πάνω στο νεόκοπο ευαγγέλιο της indie κοινότητας της πόλης. Το δημοσίευμα του ενθέτου «Travel» των «New York Times» της 22ας Νοεμβρίου για τους indie πυλώνες της Αθήνας κάτω από τη βαρύτιμη βινιέτα «Cultured Traveller» θα έφερνε γεύση δικαίωσης στο στόμα των εναλλακτικο-προχώ απογόνων του Περικλή και του Αλκιβιάδη. Ένα άρθρο για το «Use», το «Pop», το «6 D.O.G.S», το «Booze» και τις Κ.Ο.Τ.Ε.Σ. (το κόμμα των καπνιστών, αν θυμάται κανείς), με παραπομπές στους My Wet Calvin και στη Monika έμοιαζε πλάι σε ένα άλλο για τις ισπανικές Patatas Bravas και τις τσιγες με την αποθέωση της chic ρέκλας στα στενά ενός αλλόκοτου για τη συντάκτρια Τσάρλι Γουάλντερ ιστορικού εμπορικού τριγώνου. Η δημοσιογράφος, αφού δεν κατάφερε, όπως δήλωσε σε indie/προχώ/εναλλακτικό/mainstream νεανικό έντυπο, να νικήσει τους Αθηναίους στην κατανάλωση αλκοόλ, πήρε των ομματιών της και επέστρεψε στο Μεγάλο Μήλο. Τώρα, σ' αλήθεια, όλα αυτά συμβαίνουν ή έχουμε πέσει θύματα κάποιας περιέργης συνωμοσίας της αλκοόλης στα κύτταρά μας και σε λίγο θα δούμε τον Σωκράτη να τα πίνει στην «Αμπάριζα»; Ανησυχάω... ■

Το Νέο Μουσείο Ακρόπολης, παρότι για μας πέρασε πηλη των εγκαίνιων στα ψιλά φαίνεται, πως αποτελεί την καλύτερη αφορμή για τους ξένους δημοσιογράφους να αναθεωρήσουν τη γνώμη τους για την ελληνική πρωτεύουσα

Οι παροικούντες την οδό Κηφισίου ποζάρουν ανέμελοι το καλοκαίρι του 2009. Τότε ούτε που υποψιάζονταν πως η chic ρέκλα τους θα απασχολούσε τον διεθνή Τύπο

Υπερήφανο το indie πλήθος, απολαμβάνει το ποτό του στην πλατεία Καρύτση, ανακουφισμένο πλέον που η χάρη εναλλακτικών καλλιτεχνών, όπως των My Wet Calvin και της Monika, έφτασε μέχρι τους «NY Times»